

Sygn. akt I KK 162/20

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 listopada 2020 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **W. M.**

uniewinnionego od zarzutu popełnienia czynu zabronionego z art. 207 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej na niekorzyść uniewinnionego przez prokuratora

Prokuratury Rejonowej w E.,

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 7 lipca 2020 r., sygn. akt II Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w E.

z dnia 8 maja 2019 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n a w i a:

oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w E. z dnia 8 maja 2019 r. (sygn. akt II K (...)) W. M. został uznany winnym czynu z art. 207 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres 3 lat próby. Wyrok ten został zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 7 lipca 2020 r. (sygn. akt II Ka (...)) w ten sposób, że uniewinniono oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

Od powyższego prawomocnego wyroku kasację na niekorzyść W. M. wniósł Prokurator, zarzucając przedmiotowemu orzeczeniu *„rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść skarżonego orzeczenia a mianowicie art. 366 § 1 k.p.k., 424 § 1 pkt 1 k.p.k., 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez zaniechanie wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy od których uzależniona była prawidłowa ocena zachowania oskarżonego i jego zawinienia w kontekście zarzucanego mu przestępstwa i nie przeprowadzenia w tym zakresie prawidłowej kontroli odwoławczej oraz nienależytym rozważeniu i ustosunkowaniu się w uzasadnieniu wyroku do zarzutów i argumentacji podniesionych zarówno w orzeczeniu Sądu Najwyższego sygn. akt I KS 1/20/ oraz orzeczeniu Sądu Okręgowego w S. sygn. akt II Ka [...] wydanych w przedmiotowej sprawie a odnoszących się w szczególności do konieczności uzupełnienia postępowania dowodowego o przesłuchanie pokrzywdzonej oraz świadków – E. R. i A. R. z jednoczesnym przeprowadzeniem konfrontacji ich zeznań.”*

Podnosząc powyższe zarzuty Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w S. w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Podkreślić należy, że rażące naruszenie prawa, mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, zachodzi wówczas, gdy jest ono niewątpliwe i oczywiste, przy czym chodzi tutaj nie tyle o łatwość stwierdzenia danego uchybienia, ile o jego rangę i natężenie stopnia nieprawidłowości oraz zasadniczy realny w odniesieniu do naruszenia przepisu prawa materialnego wpływ tego uchybienia na treść orzeczenia (podobnie Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 29 maja 2012 r., II KK 106/12, OSNKW 2012). Cała kasacja opiera się de facto na odmiennym poglądzie Prokuratora do tego, czy na podstawie zgromadzonych w postępowaniu odwoławczym dowodów możliwe byłoby powzięcie takich wątpliwości, co do wiarygodności depozycji pokrzywdzonej, by rozstrzygnąć je na korzyść oskarżonego. Jak trafnie wskazuje się powszechnie w orzecznictwie, niedające się

usunąć wątpliwości to nie jedynie istnienie w dowodach sprzecznych wersji zdarzenia, ale brak możliwości rozstrzygnięcia między nim i przy użyciu przyjmowanych w procedurze karnej zasad oceny dowodów. Dopiero gdy sprzeczności nie da się rozstrzygnąć, wtedy wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego (art. 5 § 2 k.p.k.). Tłumaczenie wątpliwości na korzyść oskarżonego nie oznacza powinności wybierania wersji korzystniejszej. Najpierw bowiem wybiera się wersję wynikającą z racjonalnej analizy dowodów. Postawienie Sądowni zarzutu rażącego naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. musi zasadzać się albo na wskazaniu, że Sąd ten zasygnalizował swoje wątpliwości, wskazując, że nie można ich w żaden sposób rozstrzygnąć i pomimo tego nie rozstrzygnął ich na korzyść podsądnego, albo że w sytuacji, gdy istniało kilka wersji zdarzenia wybrał tę najbardziej korzystną, lecz zupełnie nieracjonalną w punktu widzenia zgromadzonych dowodów.

W sprawie niniejszej Sąd odwoławczy przedstawił wyczerpująco jakie konkretnie dowody i okoliczności przemawiały za brakiem uznania wersji pokrzywdzonej za wiarygodną w stopniu uprawdopodobniającym nawet realizację znamion przestępstwa przez oskarżonego. Opis ten jest skrupulatny i nie zawiera nieścisłości (s. 4-6 uzasadnienia). Prokurator niezwykle lakonicznie w końcowej części uzasadnienia kasacji sygnalizuje, że można było w sprawie dokonać jeszcze dodatkowych ustaleń i możliwe, że dojść do odmiennego wniosku. Jednak tak formułowane zarzuty nie są wystarczające dla uzasadnienia wzruszenia prawomocnego wyroku uniewinniającego.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.